

Marek Boško

MUŽ
ODNAPROTI,
KTERÝ

MĚ PŘEVEZL

 C PRESS

Muž odnaproti, který mě převezl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Marek Boško
Muž odnaproti, který mě převezl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Marek Boško

MUŽ
ODNAPROTI,
KTERÝ
MĚ PŘEVEZL

Muž odnaproti, který mě převezl

Marek Boško

*Postavy v knize jsou vymyšlené, kromě těch, které nejsou.
Některé z klíčových událostí příběhu se doopravdy staly,
ne však za účasti hlavního hrdiny ani nevyhnutelně přes-
ně tak, jak je autor popisuje.*

1. KAPITOLA

Celé to začalo jednou úřední obálkou, kterou jsem před dvěma týdny našel ve své poštovní schránce. Vlastně to celé začalo ještě dřív, mnohem dřív, to jen já jsem se do toho zapletl před čtrnácti dny.

Na první pohled to byla obyčejná zásilka, stejná jako ty s fakturami za elektřinu, plyn či internet. Až na odesílatele. JUDr. Kopecká Eva, advokátní kancelář. Rozvod mám dávno za sebou a žádný jiný důvod ke kontaktu s právníkem mě nenapadá. Alimenty neplatím, v žádném sporu s nikým nejsem, účty hradím včas a pokuty za překročenou rychlost nerad, ale na místě.

Nebýt sousedky Nagyové, která se ani nesnaží předstírat, že se dívá jinam, otevřel bych zásilku už ve výtahu.

Co ode mě může chtít? JUDr. Kopecká? Kroutím nechápavě hlavou, když za sebou zavírám dveře do bytu, odkládám klíče na poličku a prohlížím si obálku na straně odesílatele.

Odkudže? Z Ružomberku? Nikdy jsem v Ružomberku nebyl. Nikdy jsem pořádně nevytáhl paty ani z Bratislavy.

To si žádá šálek kávy. Zapínám konvici, ale zvědavost je přece jen silnější než závislost na kofeinu. Otevírám obálku a vytahuji z ní list, jako bych čekal, že se z něj může vyklubat povolávací rozkaz.

Vážený pane Marku Krajčí,
žádáme Vás tímto, abyste se dne 1. června 2015 dostavil do advokátní kanceláře JUDr. Eva Kopecká, A. Bernoláka 4, Ružomberok, ve věci dědického řízení...

Přeruším čtení, protože konvice cvakla. Zalévám kávu.

... ve věci dědického řízení po zesnulém Cyrilu Krajčim, bytem ul. Panská 42/3, Těškvičné.

Ve věci dědického řízení? Cyril Krajči je můj děda, to vím, i když jsem ho nikdy neviděl. Tedy umřel a zřejmě něco zanechal. Ale proč s tím neoslovili mého otce?

To se dá vysvětlit jen dvěma způsoby. Buď je JUDr. Kopecká úplně nekompetentní a měla by v takovém případě zvážit své setrvání v advokátní komoře, anebo, a to je mnohem pravděpodobnější, usrknu kávy a popálím si rty, je i můj otec, kterého jsem viděl jen dvakrát v životě, už taky po smrti. A musel zemřít jako nemajetný, jinak by si mě podobná zásilka našla už dříve. Nuže, co na to říct? Že je mi to líto? I když jsem ani jednoho z nich neznal? Nic od nich nechci, mám přece svou hrdost.

Uvažuju. Ale mám i úvěr na krku. A vlastně, s vidinou nečekaného příjmu, mám i nějaké nároky. Že by větší televizor, anebo dokonce nové auto? Jdu na to ze špatného konce. Musím to chápat jako kompenzaci. Každopádně! Náhradu za to, že o mě ani jeden z nich nejevil nikdy zájem. Jen se tím zase příliš nena-dchni, nabádá mě moje racionálnější já. Co když se jedná o nějakou barabiznu na spadnutí a s obrovským dluhem k tomu. Anebo se u JUDr. Kopecké seznámím s někým, kdo bude tvrdit, že je můj bratranec z nevím kolikátého kolene. Pokud vím, otec jině potomky kromě mě neměl, ale jestli se jemu anebo dědovi nepři-natrefil nějaký levoboček, za to ruku do ohně nedám. Možná nás bude více a mně připadne jedna osmnáctina anebo ještě větší -ina nějaké orné půdy.

Váhám. Ále, o nic přece nejde. Jestli budu v plusu, tak to dědictví příjmu, doufám, že mi vynahradí aspoň náklady na dopravu, a jestli ne, tak ho prostě odmítnu. Tečka.

2. KAPITOLA

„Vítejte, pane Krajči,“ zdvihá se z křesla JUDr. Kopecká a podává mi ruku, „popravdě řečeno jsem ani nevěřila, že...“

Kecáš. Kdo by se nedostavil k dědickému řízení?

„Že přijdu?“

„Asi tak,“ přívětivě se usměje. Jako kobra. Připomíná mi moji učitelku matematiky na základní škole. Nikdo neměl lepší známku než trojku.

„Prosím, posadte se.“

Páni, říkám si. Normální kancelář jako v Blavě. Sklo, nerez, mramor. Právo asi vynáší všude stejně. I na Liptově.

„Poprosím váš občanský průkaz.“

Ještěže jsem ho nezapomněl v autě. Zaparkoval jsem až o dvě ulice dál.

„Víte, proč jsme si vás pozvali?“ spíš konstatuje, než se ptá, zatímco si zapisuje moje nacionále. To mi v tom horku ani nenabídne minerálku?

„Jde o mého dědu, tuším,“ odpovídám a doufám, že nevypadám jako hyena, „a o dědictví po něm.“

„Znal jste ho?“ ptá se a prohledává přitom spisy na stole.

To není podmínka, doufám, znát někoho, po kom bych měl dědit. Může mi vůbec klást takovou otázku?

„Bohužel ne.“ Předstírám lítost.

„Tady vás mám.“ Usměje se, otevře spis a nasadí si brýle.

„Takže, váš dědeček Cyril Krajčí zemřel patnáctého května tohoto roku a poslední rozloučení s ním se konalo sedmnáctého května.“

To mi jakože vyčítá, že jsem nebyl na jeho pohřbu? Proč mi neposlal esemesku? Vnoučku můj, umírám, zastav se na kus řeči, než se odeberu na onen svět, anebo aspoň přijď na smuteční hostinu.

Zjevně to tak nemyslela, asi jen musí být formální. S tím oficiálním zahájením řízení souvisí ještě jedna věc. Nikdo další už nepřijde.

„Jelikož pan Krajčí nezanechal poslední vůli a váš otec, jak jistě víte, zemřel před třemi roky, jste vy jeho jediným zákonným dědicem.“

To může být dobrá zpráva, ale stejně tak úplně na prd. Záleží totiž na tom...

„Co je tedy předmětem dědictví?“ ptám se nedočkavě.

Notářka listuje ve spisech. Asi to měla připravené v jiném pořadí, ale, říkám si, nejlepší je jít rovnou k věci. I moje žena šla rovnou k věci. Tady je žádost o rozvod. Už tě nemiluju, je konec.

„Jsou tu jisté pohledávky,“ povídá, „chybí poslední dvě splátky za plyn, ale za vodu má přeplatek...“

„Zanechal něco?“

„Och, ano,“ odloží vyúčtování a vytáhne výpisy z geodézie. „Váš dědeček vlastnil dvě nemovitosti v katastru obce Těkvičné.“

Yes! Křičím v duchu, navenek zamyšleně a hlavně ne příliš dychtivě přikyvuji. Těkvičné. Kde to je? Na ukrajinské hranici? To by mě asi předvolali někam do Humenného, ne? Ale na tom nezáleží, jen když to není na Marsu.

„Jedná se o dvě jednopodlažní stavby v intravilánu obce.“

Na co tolik řečí? Starý mi odkázal dva domy. Dva, ne jeden. Ať mu je zem lehká, nebo jak se to říká. Anebo ať ho netlačí urna?

„V prvním případě jde o obytný dům,“ pokračuje právnička, „na ulici Panská a v tom druhém,“ odmlčí se, „ach ano, tady to je. Jedná se o...“ zaváhá, jako by ji to samotnou překvapilo, „ano, jedná se o budovu požární zbrojnice. Jsou tu i katastrální mapy, kdybyste měl zájem do nich nahlédnout.“

Bojuju s nutkáním vytrhnout jí papíry z ruky, ale nakonec krou-tím hlavou, že není třeba.

„Ty nedoplatky za plyn,“ ujišťuji se, „to jsou všechny minusové položky? Nějaké nezaplacené hrnce, peřiny anebo exekuce?“

„Ne. Jsou to jen dvě chybějící splátky v celkové výši...“

„Dobře, dobře, na tom nezáleží.“

Sundá si brýle a upře na mě vážný pohled. Řekl jsem něco nevhodného?

„Musím se vás tedy zeptat, pane Krajči.“ Teď to přijde, říkám si. „Jste rozhodnutý dědictví přijmout, anebo se ho miníte zřeknout?“

Už jsem v životě mínil všelico. Že změním práci, že začnu běhat anebo, a to jsem myslel nejvážněji, že skončím se sladkostmi. Nikdy z toho nic nebylo, možná je načase přestat jen mínit.

„Přijímám ho,“ řeknu a snažím se přitom tvářit neutrálně jako destilovaná voda. „Co potřebujete, aby, však víte, aby to všechno...“

Nedokážu se vyjádřit, nedědím přece každý den dva domy. Ona mi ale rozumí.

„Jen váš souhlas,“ usměje se a podsuně mi papír s mým jménem na konci, „a podpis. O zápis do katastru se už postaráme za vás.“

„Nějaké peníze?“ vyletí ze mě. Bože, co jsem to jen za člověka.

Ona se znovu usměje, ale jinak než předtím.

Za její odpovědí „Ne, žádná hotovost ani běžný účet, jen ty dva domy,“ jako bych slyšel otázku: „A nechtěl bys k tomu ještě jachtu na Jadranu?“

3. KAPITOLA

Čtvrtek

Týden nato, ve čtvrtek, přijíždím do Těkvičné s úmyslem dopřát si prodloužený víkend a obhlédnout terén. Zaparkuju před obecním úřadem a ještě s teplými papíry nabytého vlastnictví vybíhám po schodech nahoru. Procházím očima nápisy na dveřích kanceláří a zamírím přímo ke starostovi.

„Jurčo,“ podá mi ruku padesátník s postavou řezníka, plnými tvářemi, nakrátko střiženými vlasy barvy suché trávy, prošedivělým, několikadenním strništěm a depardieuovským nosem. Přeměřuje si mě zdvořilým, ale nechápavým pohledem: „A vy jste?“

„Krajčí, Marek Krajčí.“

„Ach ano, pan Krajčí, jasně,“ probírá se z krátkodobého výpadku paměti, škrábe se za uchem a tváří se, že neví, kde mu hlava stojí. „Čekal jsem vás, ale víte, jaksi,“ přihloupě se usmívá, „... v úředních hodinách.“

Podívám se na hodinky. Tři čtvrtě na čtyři. Hovado! „Žádný problém,“ v duchu kalkuluju náklady na benzín do Ružomberku a zpět. „Můžu se zastavit zítra.“

„Od osmi nula nula do šestnácti nula nula,“ upozorňuje mě a ukazuje na rozpis úředních hodin na dveřích úřadu.

Mám chuť mu připomenout, že ještě nejsou čtyři.

„V úředních dnech, samozřejmě.“

Tvářím se zmateně. Rozpis na dveřích to neuvádí a jak jinak mám zjistit, kdy mají na obecním úřadě v Těkvičné dny vyhrazené pro veřejnost?

„Jen žertuju,“ ukončí Jurčo řeč a dlaní, že by s ní dokázal zastavit i ten potok, co teče ve strouze před úřadem, mě vystrčí ze dveří ven. „Zítra se vám budu věnovat.“

Předstírám vděčnost a padám odtud.

„Ale nemusíte mít obavy, pane Krajčí,“ volá ještě za mnou, „obě stavby jsou řádně zapečetěné.“

„Můžu,“ zastavím se na schodech, „můžu si je obhlédnout?“

„Ale samozřejmě, vždyť jsou vaše.“

Před úřadem postávají dvě postarší ženy v zástěrách. Obě jsou širší než delší, s nohama, jako mají jezevčici. Jedna přidržuje kárku plnou sklenic na zavařování a opletených demižonů, druhá si nese pod paží slepici. Asi čekají na starostu, aby jim odpískal nějaký malicherný spor. Máte smůlu, babizny, říkám si v duchu, ten už má dneska padla.

„Nevíte, dámy,“ oslovím je přehnaně zdvořile, „jak se dostanu k požární zbrojnici?“

„K hasičárně?“ ptá se ta s demižony.

„Ty jsi Krajčího vnuk?“ zjišťuje druhá.

I slípka na mě zvědavě pomrkává.

„Proč jsi mu nešel na pohřeb?“ vyšetřuje první.

„My jsme se příliš...“ začnu, ale potom otráveně mávnu rukou. Vám se tak budu co zpovídat, a vytahuju iPhone. Signál je tu na čtyři čárky. Najdu si to i bez nich.

„Já vás tam dovedu,“ ozve se za mnou zadýchaný mužský hlas a vzápětí se u mě zastaví jakýsi rekreační maratonec. „Mám to po cestě.“

„Já,“ zvažuju nabídnutou pomoc, „já si asi poradím sám.“

„Hruška,“ nedá se odbýt sportovec. „Otec Hruška. Farář.“

Hruška!? No fakt. Přisámbohu, sám bych ho líp nepopsal. Ramena jako rukojeť koloběžky a boky jako Věstonická venuše. Na sobě má komplet spartakiádní úbor dorostenců z osmdesátého pátého. Prohýbá se, protože ho píchá v boku, a potí se jako pepsi-kola v reklamě. Vypadá to, že se nejspíš snaží shodit břicho. Nějaký ten kilometr to ještě bude chtít, možná i tři.

Hned nato se s přísným výrazem ve tváři otočí ke dvěma ženám.

„Balážová, Gejdošová,“ osloví je s naléhavou výčitkou v hlase, „čekám na vás ve zpovědnici.“

Babky se na okamžik vyděsí, jako by zapomněly doma vypnout plyn.

„Dnes večer v kostele,“ doplní Hruška souřadnice.

V tu ránu obě vystartují, až se jim zvedne prach za patami, a upalují dědinou dolů, aby ještě do začátku mše stihly přeleštit různec alespoň třiceti otčenáši a patnácti zdrávasy.

„Všichni jsme děti Boží,“ prohlásí kněz a mně není jasné, jestli mluví o těch dvou, anebo o mně.

Na tom teď nesejde a fakt je, že Google mi je tady na dvě věci. Katastrální mapy nejsou jako Street View, a kdo to tu nezná, těžko se v nich zorientuje. Farářovu pomocnou ruku tedy přijímám.

Cestou do kopce se rozpovídá: Je to prý jen kousek a fara je hned o ulici výš. Ale ta zbrojnice, ta je už na spadnutí, protože starý Krajčí, vlastně můj děda, prosí mě za prominutí, se o ni zrovna moc nestaral. Byl to morous, zase mě prosí za prominutí, a celé dny trávil hádkami s Lojkou.

„Kdo je to ten Lojka?“ ptám se.

„To je,“ zaváhá, „teda byl... Vlastně ne,“ trochu se do toho zamotává, „protože on ještě žije. No zkrátka to bude váš nový soused.“

„Ještě nevím, jestli...,“ uvažuji, zda mám faráři odkrýt svoje karty. „A kvůli čemu se hádali?“

„No kvůli té zbrojnici přece.“

To už stojíme před budovou, co vypadá, že se pod prvním poryvem větru složí k zemi.

„Není to zas tak zlé – na první pohled,“ vycítí kněz moje pochybnosti. „Ale dovnitř bych raději nešel. Nikdo tam nevstročil už dobrých deset let.“

Zdivo jak po dělostřelecké palbě, před obrovskými vraty barikáda z opadané omítky a zdi tak křivé, že by se vedle nich i vodováha rozplakala. Střecha snad ještě pamatuje rakousko-uherské vyrovnání a dehtem napuštěná věžní konstrukce vypadá, jako by ji stavěl mistr tesař z Pisy. Tahle ruina že by měla být předmětem letitého sousedského sporu?

„Deset? Podle mě minimálně sto!“

„Svému účelu neslouží už od války,“ tvrdí Hruška. A jelikož chápe, že přece i mně musí být jasné, že tehdy on ještě nebyl na světě, dodává: „Píší to v obecní kronice.“

Doufám, že aspoň pozemek má nějakou hodnotu – vždyť co bych dělal s takovou rozvalinou? Jestli takto vypadá i ten druhý...

„Tamhle,“ řekne kněz a ukáže na stavbu v těsném sousedství zbrojnice, „je Lojkův dům. A ten za ním je Krajčího, vlastně teď už váš.“

Tak to už je jiná písnička. Není to sice žádný bungalov z katalogu, ale ta zbrojnice by mu mohla říkat Vaše Výsosti.

„Budu už muset jít,“ omlouvá se farář a ukáže na svůj outfit, „dát se trochu do pořádku na mši. Kdybyste...,“ nadechne se, ale